

Indiai titkaim – 28 – a kloktornistai csata és a magyar cárné

2011 április 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

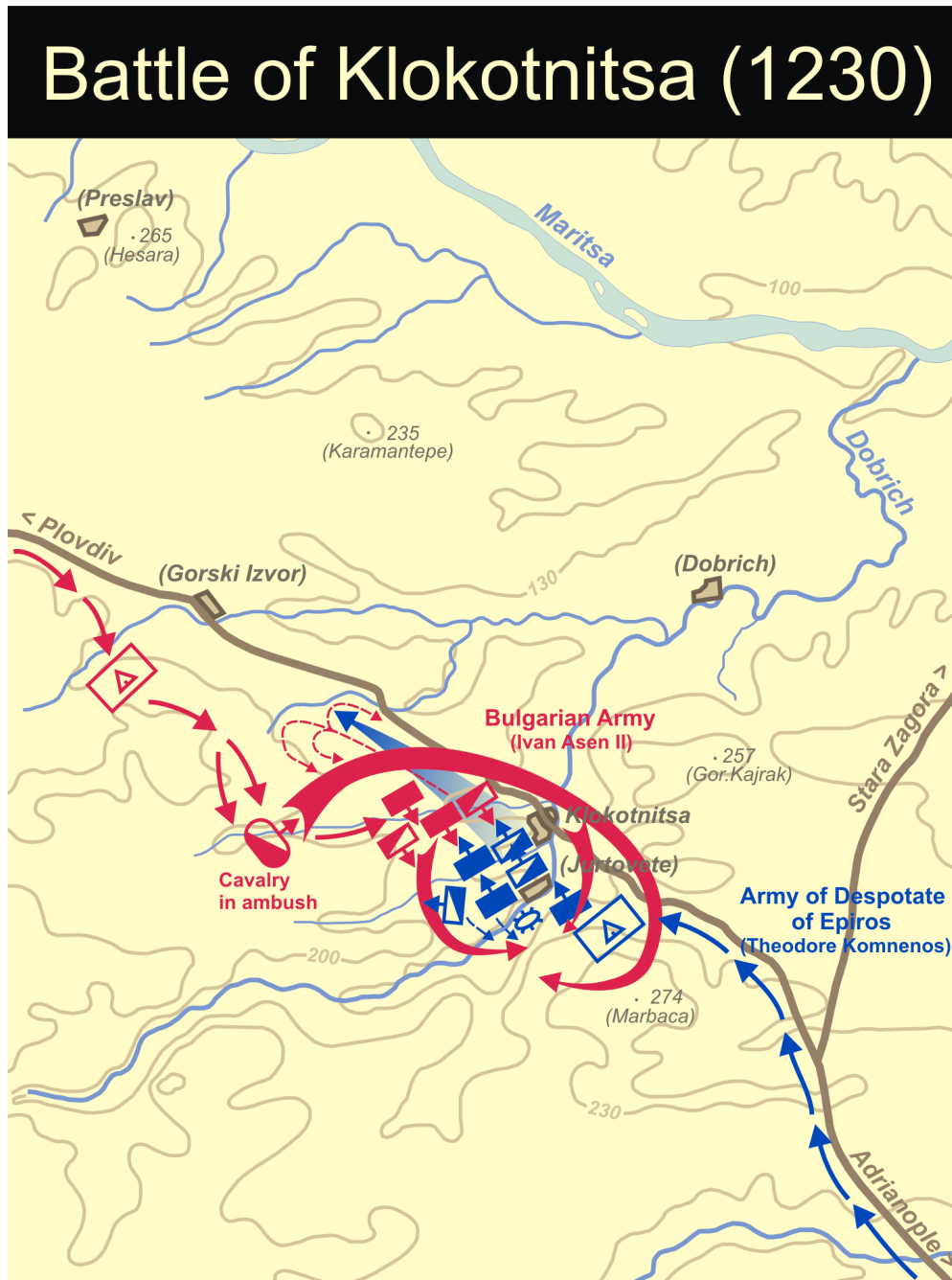
Még nincs értékelve

Mérték

Közeledtünk a bulgár-török határhoz. Éjszaka volt. December 14-én, 1993-ban. Chirpan faluja után átutaztunk Skobelevó nevű településen. Majd elértük Varbitsát, azután Gorski Izvort. Buszunk szinte falta a kilométereket. Bár másfél napja voltunk úton, India még nagyon-nagyon messze volt...

Majd a játékos nev? Klokonista. 1230-ban itt esett meg egy ütközet.

A XII. században Bizánc uralta a mai Bulgária területét. 1185-ben felkelés tört ki Konstantinápoly ellen. Egy évtizedes harc után megalakulhatott a második bolgár állam, Tirnovo fővárossal. 1218-41 között II. Iván Aszen volt a cár. A cárnak magyar kapcsolata is volt. 1218-ban a szentföldi keresztes hadjáratból hazafelé tartva II. András magyar király eljegyezte elsőszülött leányát, Máriát a cárral. A (politikai) frigy miatt a cár eltaszította első feleségét és 1220-ban megházasodott Árpád-házi Máriával. A cár ortodox vallású volt, Mária római katolikus, így a frigyhez szükség volt a turnovói pátriárka és a római pápa jóváhagyására. Mária királyné apjától megkapta hozományként Belgrádot és Branichevót, ráadásul vallását is megtarthatta (ekkor már majd 170 éve megtörtént a nagy egyházszakadás. Gyermekük közül Elena (Ilona) a nikaiai császár felesége lett, Koloman herceg pedig apját követte a bolgár trónon. Mária királyné pestisben hunyt el 1237-ben.

Az 1230-as ütközet Klokotnista faluja mellett a cár nagyjából 25 ezer fős serege és az epiroszi fejedelem, Theodor Komneos 85 ezer fős serege között zajlott. (Jaj, mindig a hataloméhség!) Az epiroszi uralkodó olyan biztos volt hadjárata sikerében, hogy egész udvartartását, feleségét, gyermekeit magával vitte. 1230 március 9-én zajlott az ütközet, mely napnyugta után is folytatódott és a bolgár cár győzelmével végződött... Elhagytuk a szörnyő csata helyét és némi zötykölődes után (néha olyan érzésünk volt, hogy az utakat II. Iván Aszen uralkodása óta nem

újítták fel) megérkeztünk Haskovóba. Ám erről a majd 80 ezer lakosú településről majd legközelebb mesélek.

A cárnak egyébként hamarosan egy sokkal félelmetesebb ellenséggel kellett szembenéznie. Nem csak a Magyar Királyságot tarolta le a mongolok félelmetes serege, de Bulgáriát is. Az Arany Horda elleni csatában hunyt el 1241-ben a cár is, aki egy Árpád-házi hercegnek férje volt.

Mária királyné Tarnovóban a Negyven mártírról nevezett ortodox templomban lett eltemetve. A templomot a cár a kloktnistai győzelem miatti hálából építette. Krisztus után 320-ban történt, hogy egy római hadvezér, a Sebaste városában állomásozó XII. Légió katonáinak parancsba adta, hogy meg kell tagadniuk Krisztust. Negyven katona erre nem volt hajlandó, ezért őket kivégeztette.

Egyes források még a negyven, a hitéért mártíromságot vállaló katona nevét is feljegyezte:

Hesychius, Meliton, Heraclius, Smaragdus, Domnus, Eunoicus, Valens, Vivianus, Claudius, Priscus, Theodulus, Euthychius, John, Xantheas, Helianus, Sisinius, Cyrion, Angius, Aetius, Flavius, Acacius, Ecditius, Lysimachus, Alexander, Elias, Candidus, Theophilus, Dometian, Gaius, Gorgonius, Leontius, Athanasius, Cyril, Sacerdon, Nicholas, Valaerius, Philoctimon, Severian, Chudion, Aglaius

A kloktnistai csata (a cár számára győzelem) március 9-én történt, amely a negyven sebastei vértanúságának emléknapja.

Ez mártíromságik története:

<http://roma-szenvedely.uw.hu/latnivalok/nevezetessegek/fororomano/romok/55.quaranta/quaranta.html>)

Agricolaos, Cappadocia és Armenia Minor helytartója szó szerint végrehajtotta a császári edictumot. Ennek felolvasásakor lépett elő negyven keresztény katona, s mindegyikük kereszténynek vallotta magát Agricolaos előtt. Sem a kitüntetések, sem az előléptetések és pénzjutalmak ígérete, sem a fenyegetések nem vezettek oda, hogy eltántorodjanak hitüktől. Amikor a helytartó kilátásba helyezte a halálbüntetést, azt válaszolták: „Hatalmad van a testünkön, amelyet megtanultunk megvetni; a lelkünk azonban nincs alávetve semmiféle kívülről jövő erőszaknak”. Egy heti fogságra vetették őket, s mert ez sem változtatta meg álláspontjukat, a helytartó szokatlanul kegyetlen halálnemet eszelt ki a katonák számára: fagyhalálra ítélte őket. Mivel Arméniában a tél nagyon kemény és hideg, még márciusban is olyan fagy volt, hogy lóval és kocsival is át lehetett kelni a folyók és a tavak jegén. Egy különösen hideg éjszakán, a negyven „engedetlen” katonát meztelenül kitették az egyik városfalakon belüli befagyott tóra. Egy ott található fürdőházban – amelynek a romjai fennmaradtak – ugyanekkor meleg fürdőt készítettek azoknak, akik nem maradnak hitükhöz állhatatosak. Az elítéltek bátran vállalták a halált. Istenhez imádkoztak egymásért: „Urunk, negyvenen kezdtük el a harcot; ne engedd, hogy negyvennél kevesebben kapjuk meg a győzelmi koszorút”

Egyikük végül mégsem bírta elviselni a lassú fagyhalál kínjait, és befutott a meleg fürdőházba. Ott Isten büntetéseként tüstént elérte a halál, mert megfagyott tagjai nem tudták már elviselni a langyos fürdőt. Isten kegyelméből azonban azonnal a helyébe állt egy másik, úgyhogy a vértanúk negyvenes száma ismét teljessé lett. Azt történt ugyanis, hogy a fürdőháznál őrséget álló katonának látomása volt: égi sereg szállt le, hogy a harcosok között kiosszák a római hadseregben szokásos gyermeki koszorúkat. A látomás hatására az őr ledobta ruháit, és „keresztény vagyok” kiáltással bajtársaihoz futott a jégre, hogy betöltse a gyengének mutatkozott katona helyét.

Hajnalban a bíró megparancsolta, hogy a még élők karjait és lábszárait törjék össze, majd a testüket égessék el. A szent vértanúk hamuját a helytartó parancsára egy folyóba szórták. A keresztényeknek azonban sikerült a szentek néhány még meglévő maradványait elrejtetniük.

A hozzájuk tartozó magyar nép bölcsesség így szól: „Ha fagy a negyven vértanú napján, még negyven napig várhatjuk a zord időt.”

Nawesh

Szerző: a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló